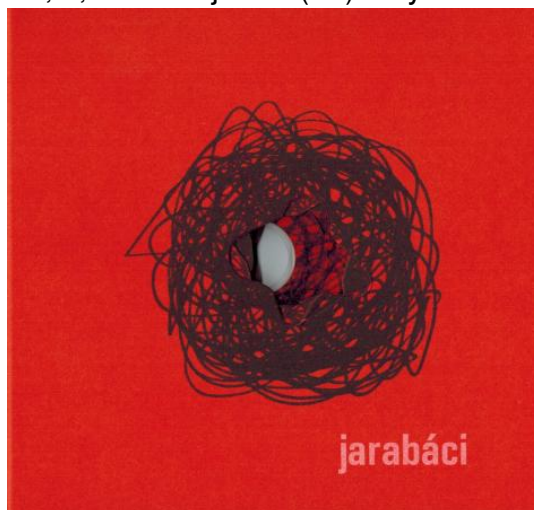

Jarabáci již pár let patří k tomu progresivnějšímu v českém folku a zatím se zdá, že ani z dálky nejsou pronásledováni. V jejich stínu blednou i dva ze tří aktuálních finalistů nominací na žánrového Anděla - jeden zní sice dokonale moderní folkově, ale přeci jen docela standardně, druhý prostě jen žvanivě blábolí o svých komplexech z kmánství, o popové muzice ani nemluvě. Jarabáci jsou moderní a progresivní jak v hudbě (každá píseň má hned několik nosných melodických nápadů), tak v aranžích (jen se podívejte na to nástrojové obsazení, se kterým dokážou vybudovat plnohodnotnou muziku), tak v textech: na své si přijdou milovníci prvoplánových slovních hříček, příznivci nezvyklých rýmů, ti, kteří mají rádi (ne)obvyklá témata a jejich neobvyklé zpracování a uvádění do

souvislostí ať už skutkových nebo jazykomalebných, i ti, kteří hledají provokace až drzosti. A to celé korunuje pak pódiové vystoupení, kdy je na členy kapely opravdu malebný a impozantní pohled. Kapela má především nad vším - nad svou tvorbou, nad sebou samými a i nad okolním světem úžasný nadhled a mohu potvrdit z osobních setkání (a z dlouholeté znalosti jednoho z členů), že to není póza. Občas jsem si přávil, aby natočili špatnou desku a já mohl jejich nadhled otestovat negativní recenzí - jsem si jist, že by to unesli se stejným nadhledem a nežádali vysvětlení jednotlivých charakteristik a slovních spojení, ale prostě by je pochopili po svém a vzali si z nich, co by chtěli. A stejně se musí přistupovat k jejich tvorbě (a tedy i k aktuální desce) z hlediska posluchače - nebude existovat jednotný návod, jak desku uchopit. Každý posluchač si musí na ní najít (a já jsem si jist, že i najde) svůj úsek hudby či textu nebo i celou píseň, která ho okouzlí a dostane. U někoho toho bude víc, u někoho méně. Asi nic z toho si nebude prozpěvovat (snad s výjimkou *Ódy na periodu*), vůbec nic z toho nebude hrát sám na kytaru (možná jediné *Samantu* nebo *Ví*

ru
, na první pohled jednoduché popěvky s podobně jednoduchými slovními hříčkami v textu), dost textů si ale bude pamatovat nebo dokonce z nich citovat (určitě

Tajemství

), obraty „

j

á

jsem jak hrobka, otče náš/mlčím jak Fučík, vždyť mě znáš

“, nebo „

chtěla bych být drnem trávy/a prostřednictvím krávy/spasená

“ ev. „

pod vlak/nebo pod vobraz

Díra (do světa folku)

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 09 Březen 2014 19:11

“ považuji za doslova cimrmanovské a hodné plošného rozšíření. Některé písničky mu neutkvějí (mě například

Zabouch

nebo

K saxofonistce

), ale víc je těch, na které se bude při dalším přehrání těšit (já kupříkladu na už zmiňovanou

Ódu

,
Tajemství

nebo

Pamatuješ Vinetou

). Deska je navíc zabalena ve stylovém bookletu s dírou, na který se, navzdory oné díře, vešly i všechny potřebné údaje. Člověk by očekával, že takoví vrcholně abstraktně orientovaní duchové, jako jsou Jarabáci, vydají desku „

jen tak pro sebe, bylo to v nás, víte

“, ale není to tak. Velmi pragmaticky se dokázali postarat i o její rozšíření a o informace o ní. I to je část umění, které někteří jiní folkoví duchové neuznávají, a proto zůstávají v provinciích.

Anděl by Jarabákům za rok 2013 velmi slušel, protože by byl symbolem nového a tak progresivního, že by i zástupci ostatních žánrů, které se za progresivní označují, bledli závistí nad tím, co český folk umí.

{desky

1268

}